

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι’ εικοστών μετρούνητες χρόνον
έδρευόμεν’ στην γήν των Παρθενώνων.

“Ετος χίλια δώδεκα κι’ ένηκόσ’ άκόμα,
δλοι την’ Ανόρθωσι θάχουνε’ στο στόμα.

“Τούλιος, όγδών κι’ εικοστή,
Καθηγηται’ γινήκακε γνωστοί.

Χίλια δεκάοσα δεκακοτά,
ψάλλω τον άλιτη τον διαλεκτό.

Τών όρων μας μεταβολή’ ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’ εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α : μόνο’
Γιά τα ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι’ σ τ ο χ ε ρ ι :

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμούσ’ άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι’ όποιος άπ’ έξω θέλει
δέν θα πληρώση δι’ αυτά Ταχυδρομείων τέλη

Κε’ ό «Φασουλής έν Λύρα περι’ του Τσεκλητήρα.

θ.—Μέσα’ στην πλησί της ζωής και μέσ’ στην άηδία
τρεις χαίρετώ τους άθλητάς,
όπου μας ήλθαν κατ’ αυτάς
άπό την Σουηδία.

“Ο γουρισμός έξύπνησε τα χαννωμένα στήθη...
μέσα σε τόπους μακρινούς
χωρίς γαλάζιους ουρανούς
κατήτρια κι’ ή γαλανή σημαία μας έστήθη.

Μέσ’ στην πλάσι την σαγή,
που συχνά μας έννοχλει
μία κι’ Άλλη κόρυκα.

Τι χαρά που την έπηρα
για τον νέο Τσεκλητήρα,
μά και για τον Δούρα.

Μιά φυλή ξεφυλισμένη
και καρδοστοκασιμένη,
που και τούτη την κοιλιά
έχει μόνη της δουλειά.

Σήμερα θυμάται πάλι
σεβαστάς προγόνων θήκας,
και σηκώνεται και ψάλλει
νέους’ Ολυμπιονίκας.

“Αποτινάζε την νάρκην και την χούωσην του γέρου,
κι’ έλα, Περικλέτο, ψάλε
και τους άθλητάς τους πάλα,
καταμένους με κοτινούς του μεγάλου τρισπέρου.

Μέσ’ στους παρόντας σάλους
έξαχσε τους μεγάλους
κοιλιακούς άγώνας.

Πνευματικός γενού
και πέτα με τον νοσ
σε πνεύματος αϊώνας.

Παρθέναις κρινοδάκτυλαις ρόδα σκορπούν’ στους άρμούς
και κατι γίγαντες κρατούν τον’ Άτλαντα’ στους άμους.

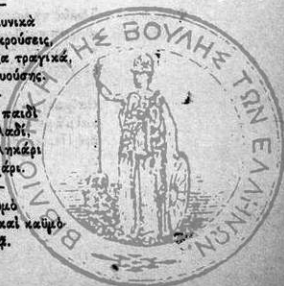
Παντού νεύτητα κυτταί,
που την ήμουν παιζεις,
και τα παιδιά των νικητάς
τά καμαρώνουν μάννας.

Η.— Μ’ έζάλισες, βρε Φασουλή,
μ’ αυτά τα κουροφίξαλα...
Φ.— Παντού τό πέν ανδοβολει
και πλήθη τρέχουν έξαλλα.

Π.— Τά καύματα τά κυνικά
σου φέρουν παρακρούσεις,
και ψάλλεις τέτοια τραγικά,
βρομία της πρωτευούσης.

Φ.— ‘Στό γέρο δίνει τό παιδί
τό πολυποθητό κλαδί,
κι’ αυτός’ στο παλληκάρι
μέ μία περίσσια χάρη.

Μία νεότης με χυμό
και δίχως έννοια και καμφο
κωττάζω να περνώ.

Ζωής κυλούνε νάματα
κι' ὄχι σαχλογεράματα
σάν τὰ σημερινά.

Τοῦ Διαγόρα τὰ παιδιά φωνάζουν ἀπὸ πέρα...
σηκώνουνε στὰ χέρια των τὸν νικητὴν πατέρα,
κι' ἀλαλαγμοὶ ἀκούεται σ' τὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας,
ποῦ τώρα φαίνεται κι' αὐτὸ πάσης ξεροκαμπίας.

Κύττα τὸν γέρο νικητὴ, σημερινὸ ψοφίμι
θαύματος γῆρας ρώμης...
πῶς εἶναι γέρος φαίνεται μόνον ἀπὸ τὰ σῆμα
καλλιστεφάνου κόμης.

Π. — Τί τοιαυτοὺν εἶσαι τώρα,
μωρὲ παλαιοχαλντούπη;
μ' αὐτὴν τὸν Διαγόρα
μοῦ γίνηκες κουνούπι.

Ἐὐὰν φωνάζουνε κι' εὐοί!..
χαρὰ στὸ παλληκαρί!..
κι' ὡς ἔπαθλον κι' ὡς ἀμοιβή,
ἀγριελῆς κλωνάρι.

Χαρὰ σὲ γέροντα κλάμματα,
θαρρὲς ἀπὸ γέραματα
ἢ γῆ πῶς εἶναι στεφρα.

Ὅλους κεντρίζει τὸ κλαδί,
καὶ πάντα νεζάτα κελαῖθε
μ' ἔπτα χορδαὶς ἡ λύρα.

Ἔτρουο ἀναξιδόρμιγγας ἀκούω καὶ Πινδάρου
μέσα σ' αὐτὴ τῆ χώρα,
ποῦ λὲν πῶς τρέρει τώρα
πολλοὺς φορογαδάρους

Π. — Τί σοῦ κατέδη, Φασουλῆ,
ἐτὼν μῆνα τὸν καυμάτων,
κι' ἡ γλώσσα σου παρακαλεῖ
γιὰ θαύματα θαυμάτων;

Φ. — Ἐὐὸ γὰρ ζέσται τοιαυτοῦς
μονόχα, ξεκουτάρη,
κι' ὅλο γι' αὐτὴν μοῦ κοπανᾷς
τὸ τακτικὸ τροπάρι.

Ἄλλο καινούριο τίποτα δὲν ξέρεις ἀπὸ τούτη;
Π. — Πάλι μὲ τοὺς ἀρχαίους σου μ' ἐλύσασας, τσιφούτη.

Φ. — Ὅραία πλάσις, εὐγενὲς,
ἀνθρωπισμὸς μητέρα,
ποῦ δὲν σκοτώνεται κανεὶς
μὲ χαρτοπαίκτη το σφαίρα.

Θάμιας γίγχαντας πυγμῶν,
καὶ μὴ μὲ κόρακος κρωμῶν,
βρὲ Περικλέτο, κρώτης.

Ἡμέρας ἐνθυμοῦ κλεινάς,
καὶ θῆρες τὰς ἡδονάς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

Π. — Αὐτὸ θαρρῶ πῶς ἐκλεφες ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτη
Φ. — Εἶσαι τὸν λόγων μου κοπίς.
Π. — Μὰ τώρα ξέρεις μὰ μοῦ πῆρ
ἂν ὁ Μιχαλακόπουλος θά φύγῃ σ' τὴν Ὑπάρτι;

Φ. — Ἐν τοῖς πολλοῖς εὐρήσομεν τὰ μάλα διατώσσα
τὰς τῶν ἀρχαίων, Περικλῆ, καὶ νέων συνθησίας,
μεγίστην δὲ διαφορὰν εἰλῆρασι' στὰς γλώσσας,
μεγίστην καὶ στὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πολυμαθείας.

Οἱ μὲν σύγχρονοι, βαρύντες μὲ πολιτισμὸν βερνίκι,
ἔτυχαν τρανῆς πεντάλφας ὡς ἐπάθλου καὶ βραβείου,
οἱ δὲ πρόγονοι, ποῦ σ' ὅλα διεβίωσαν ἀγροτικοί,
εἰμποροῦν τοὺς ἀπογόνους νὰ τοὺς ἔχουν διὰ βίου.

Π. — Ἐλα νὰ γίνης θαυμαστής τῆς νέας εὐσεΐας
καὶ μὴ νοσήσῃ τὸ νόσημα τῆς προγονοπληξίας.
Φ. — Ὁὐδ' ἴω μὲ τοὺς προπάτορας εἰς ἑλὼν τὸ γενιάτι,
μ' αὐτοὺς θὰ μπαῖνω πάντοτε σὲ καθενὸς τὸ μάτι.

Π. — Μὴ θέλγες σῶναι καὶ καλὰ νὰ φαίνεσαι σαλιάρης,
κι' ἀπόφασι, βρὲ Φασουλῆ, γὰρ πάντα νὰ τὸ πάρη
πῶς ζῆς μὲ τοὺς συγχρόνους
κι' ὄχι μὲ τοὺς προγόνους.

Ἀνάγκη νὰ συμμαζεῦθης καὶ νάλθῃς στὰ σωστά σου,
πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ζῆς στὰς τωρινὰς Ἀθήνας,
ποῦ βλέπεις αὐτοκίνητα νὰ πηλαλοῦν μπροστὰ σου
κι' ἀρίουν' στὰ ρουδιόμα σου τὴν βρῆμα τῆς μπενζίνας.

Πρέπει νὰ ξέρης σὰν κι' ἐμὲ, βλακέντις μεγάλη,
ὅτι κι' ὁ Κόδρος πῆθανε κι' ὁ Περικλῆς ὁ πάλαι,
πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ζῆς στὰς νῦν ἰσοτεφάνους,
ποῦ γὰρ διπλάνα τρέχουνε καὶ σοῦ ζητοῦν ἐράνους.

Φ. — Ὅσα μοῦ λές δὲν τάχουν... πῶς ζῶ καὶ ποῦ τὸ ξέρω...
ἐν πολιτεύματι τρυφῶ λίαν φιλελευθέρφ.
Ἔβρω πῶς ἔχω συντροφιά
καὶ σὲ τὸν πατριώτη,
πλὴν τῆς ψυχῆς τὴν ὁμορφιά
δὲν λησμονοῦν τὴν πρῶτη.

Καθένας τὴν τραγουδοῦσε τραγουδιστὴς μεγάλος,
δίνει' στὸν νοῦ τὴν ἐμπνευσιὰ καὶ στὸ κορμὶ τὸ κέλλος.
Ἐκεῖνη τὴν νεότητα τὴν σπρωγμὴν πρὸς ἀγῶνα
καὶ ποικιλόφθογον βοήν εὐφρομῶν ἀπέτρων,
ἐκεῖνη πλέκει στέφανα, ποῦ θάλλουν' στὸν αἰῶνα,
γὰρ μέτωπα παλληκαριῶν, γὰρ μέτωπα μαρτύρων.

Αὐτὴν καὶ τώρα τραγουδοῦν ξεκουρδισμέναις λύραις...

Π. — Καὶ πάλι τὸ Χερουδικὸ πολὺ ἤγλα τὸ πῆρς.
Φ. — Κι' ἂν πάλι τὸ Χερουδικὸ
πολὺ ἤγλα τὸ πῆρς,
ψάλε τραγοῦδ' ἠρωικὸ
καὶ εὐστὸν Τσικλητήρα.

